

Драги у Христу Оче Атанасије,

Ево, никако да Вам напишем. За Ањину погибију сам чула у петак, дан погребња. Требало је средином децембра да се сретнемо, спремила сам јој неке копије које су могле да јој буду занимљиве за израду магистарског, случајно сам на нешто наишла, па је договор био да се видимо кад дође, и најзад седнемо и поразговарамо. А у време њеног пострадања ја сам баш мислила на њу, како ћу је изненадити још неким материјалом, који сам наредног дана желела да јој ископирам... и у петак, ујутру, добијам поруку, као да ме је неко маљем ударио по глави... хтела сам и у госте први пут да је позовем. Дописивале смо се док је била у Русији. Сад сам прегледала и неку нашу преписку, последња писма. Не прође дан да не мислим на њу, и, наравно, туга је ваљда неминовно осећање, али и некакво уверење да је то девојче нашло покој. Заиста је у њој било нечег „не от мира сего“, и нечег недосезивог, неприступног, далеког... не знам другачије да изразим, а, опет, нешто тако детиње, сасвим друга особа када се насмеје, право детешће. Последњи наш сусрет је био на сајму књига, изненадила сам је, сусрет неочекиван, и тако ме загрлила, тако ми се обиснула о врат, тако стегла, као неко детенце да ме је загрлило. И мени до данас стоји та копија за њу на столу. Како је лепо писала, умела добро да запажа. Била је неку рецензију писла једне књиге коју је купила у Русији, па ми је била послала. И то су наша последња писма, до планираног сусрета. Ето, не прође дан да је се не сетим.

Тог петка сам помислила, Боже, како сад свет да настави да постоји без ње, али је Свемудар Творац и добро сте рекли, узео ју је да злоба не повреди њено срце. Како је то добро речено.

Вечнаја памјат драгој Ањи.

Праштајте за све.

Свако добро од Господа.

Снежана